

SIMEK VALÉRIA

Őszi tájon

A régi ősök vidámsága
jutott eszembe. Csendes
derűm ott maradt a
saroglyában. Minden
kiáltásban öröm kurjantott.
Ahol az őszi árnyak ültek a
szőlőtőkék alá, ahol a
tücskök muzsikája szólt a
langyos estében. Ahogyan
a ló nekifeszült a hámnak,
és kocogtunk az őszi tájon.
Az utak mentén egy-egy
alma, körte huppant a
földre. Ahogyan apám
megfogta a lócsöt és
ráakasztotta a gyeplőt.
A naplemente hazakísért.
A ködök ágyat vetettek és a
falu felett felhőkből volt a
takaró.